

ובא ראה, פהנים וילוים
וישראלים, הם נקראיים אדם עם
חביר לאותם רצונות קדושים
שעולים מתחם, ואותו שה או
כבר או אותה בהמה שמקרבים,
ازיק שטרם פקרב על המזבח,
לפרוש עלייה את כל החטאיהם וכל
העונות וכל ההורחות הרעים
שעשה, ואז היא נקרה בהמה
בכל, בתוך אותם חטאיהם ורעות
וההורחות.

במו שהקרבן לעוזול, שכחוב
(וירא ט) והתוודה עליו את כל עונת
בני ישראל וגוי - כך גם כאן.
וכשעליה על גבי המזבח, מגיע
לו על כל אחד כפלים. וממושך
זה עולה למקוםו, וזה עולה
למקוםו. זה בסוד אדם, וזה בסוד
בהמה. כמו שנאמר, (תהלים לו)
אדם ובבהמה תושיע יה'.

חבירים וכל שאר המנחות,
לעוזר רוח הקרש ברכzon הכהן,
ושירת הלוים, והפלת ישראל.
ובאותו הענן והשפן והקמח
שעולים, גרים ונוהנים כל שאר
בעלן כדיין שלא יוכל לשולט
באוטו דין שנמסר להם, והפל
בפעם אחת. בא וראה, הפל
נעשה בסוד האמונה, להנות זה
בזה, ולעלות למלחה מי שציריך
עד אין סוף.

אמר רבי שמואל, הרימות יידי
בתפלות למעלה, שפשהרצון
העליזון למעלה למעלה, עוזר
אותו רצון שלא נודע ולא נתקפס
לעולםם, הראש הגסתר יותר
למעלה, ואותו ראש מוציא מה
שמוציא, ולא ידווע. ומאייר מה

שפמץ איר, הפל בטטר.
רצון מהחשבה בעילינה, לרדי
אתרי ולהיות נאדור מפוגה. מסך
אחד נפרס, ומתווך אותו מסך
ברדריפת אורה הפתשבה
העליזונה, מגיע ולא מגיע, עד

ויהא חי, מהני וליאי וישראל, איןון אקרון
אדם, בחבורה דאיןון רעوتין קדישין,
DSLKA מגויה. ומהיא אמר, או בבשא,
או הוא בהמה, הא דקרבין, אצטראיך עד לא
אתקריב על מרבחה, לפרשא על כל חטאין,
וכל חוביין, וכל הרהורין ביישין דעבד. וכדין
ההיא, אתקריב בהמה בכלא, בגין איןון חטאין
ובישין וההורחות.

בגוננא דקרבנא דעוזול, דכתיב, (ויקרא ט)
והתוודה עליו את כל עונות בני
ישראל וגוי, הכי נמי הכא. וכך סלקא על גבי
מדבחה, מטו לה על חד תרין. ובגין כה, דא
סלקה לאטריה, ודא סלקא לאטריה, דא ברזא
לאדם, ודא ברזא דבהמה, כמה דעת אמר
(תהלים לו) **אדם ובבהמה תושיע יה'.**

הביתין וכל שאר מנחות, לאתערא רוחא
דקודשא, ברעotta דכהנא, ושירטה
דליאי, וצלותא דישראל. ובהוֹא תננא,
ושמנא וקמַח דסליק, מתרון ומטפקיק כל
שאר מארי דידיין, דלא יכול לשילטאה
ביהוֹא דינא דאתמפר לוֹן, וכלה בזמנא חדא.
פא חי, פלא אטעbid ברזא דמיהימנותא,
לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן

דאצטראיך, עד אין סוף.

אמר רבי שמואל, ארימות יידי בצלותין
לעילא, דכד רעotta עללה, לעילא
לעילא, קיימא על ההוֹא רעotta דלא
אתהיידיע, ולא אتفس לעלמין, רישא דסיטים
יתיר לעילא, ובהוֹא רישא אפיק מה דאפיק,
ולא ידייע. ובניר מה דנהיר, פלא בסתימו.
רעוי דמחשבה עללה, למרדף אטריה,
ולאתנברה מניה, חד פרייסו אטריס,
ומגוֹ ההוֹא פריסא ברדייפוי דההיא מחשבה